

har stor Sympati for Skolesager, naar de behandles her, og at jeg ogsaa har underkastet det Lovforslag, som Ministeren har forelagt, en ret grundig Undersøgelse og Overvejelse. Jeg er da kommen til det Resultat, som jeg ved vil tilfredsstille den ærede Minister, at det vist vil være heldigt, at vi i dette Tilfælde ikke inddrage synderlig mere under dette Lovforslag end det, der allerede nu findes. Hvorvel det er fristende ogsaa at fremdrage andre Spørgsmaal, som staa i nogen Forbindelse og en ikke ganske ringe Forbindelse dermed, skal jeg dog indskrænke mig til kun at omtale et enkelt, som jeg senere skal komme til. Foreløbig synes det mig, at det maa ligge for, som er Resultatet af Ministerens Overvejelser. Hvis det bliver endelig vedtaget her som Lov, tror jeg, man i al Almindelighed kan sige, at det vil blive tilfredsstillende. Der er kun et Par Punkter, hvor jeg kunde ønske nogle Ændringer.

Den første Forandring, den ærede Minister har foretaget i den tidligere Lov, er Bestemmelsen med Hensyn til Konfirmanderne. Jeg vil ikke paastaa, at den Form, den ærede Minister har valgt for at komme ud over dette Spørgsmaal, er den allerheldigste, men Sagen er jo ikke meget stor. Naar den ærede Minister mener ved Forandringen at kunne raade Bod paa den Misnøje, der er i Befolkningen med, at Loven af 1899 tvinger Forældrene til at holde deres Børn i Skolen, indtil Skoleaaret er til Ende, uden Hensyn til, om de ere konfirmerede eller ikke, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Fremgangsmaaden kan være mindre heldig, det underordnede, Resultatet er dog, at de blive fri derfor. Det er meget rigtigt, hvad jeg tror, den ærede Minister ytrede, at naar Børnene ere konfirmerede, mene de at være færdige med deres Skolegerning og gaa meget nødig til at fortsætte den ud over dette Tidspunkt, og Forældrene have ogsaa mange Gange Lyst til at disponere over Børnene i et eller andet Øjemed. Det ligger jo ved den Tid, at mange af dem kunne vente at faa Børnene ud at tjene, de skulle saa have en lille Forberedelsestid, og derfor finder jeg Bestemmelsen i det hele taget heldig, idet de faa Dage, man kunde tvinge Børnene til at gaa i Skole efter Konfirmationen, ikke have synderlig Betydning. Ligeledes mener jeg, at Spørgsmaalet om Afgørelsen af, til hvilke af Børnene i Skolen Skolemateriellet skal udleveres fuldstændig frit, ikke er et Spørgsmaal, som man skal gøre stort Væsen af; Kommunalbe-

styrelsen vil nok skønne humant i saa Henseende og give Skolemateriel til Børnene af de Forældre, som ikke have Raad til selv at købe det. Saa er der Spørgsmaalet om den Tid, som skal gaa hen, efter at Lærerne have taget Eksamen, inden de kunne faa Plads som Enelærere. At dette Tidsrum er nedsat fra 4 til 2 Aar, finder jeg meget heldigt. Det var et meget stort Spring, der i 1899 blev gjort fra Loven af 1894 om Seminarievæsenet og Uddannelsen til Lærere. Jeg var i 1894 imellem dem, som fik sat ind i Loven, at Lærerne ikke skulde kunne faa fast Ansættelse før efter 1 Aars praktisk Øvelse, efter at de havde taget Eksamen, fordi det jo maa erkendes, at det ikke er saa heldigt, at en Lærer faar fast Ansættelse umiddelbart efter sin Eksamen, og det skete tidligere ikke saa sjældent, at en ung og uprøvet Lærer kunde komme ind i et stort Embede. Altsaa denne Nedsættelse fra 4 til 2 Aar finder jeg ogsaa meget heldig.

Derimod finder jeg ikke, at det Forslag, som Ministeren har stillet angaaende Timelærervirksomheden, og som har været omtalt saa mange Gange, er heldigt. Der kan jo være forskellige Meninger om, hvorvidt det er rigtigt med Hensyn til Lønningstillæg at lade Virksomheden som Timelærere og konstituerede Lærere stilles i Række med anden fast Tjeneste i Skolen. Men hvad Mening man end maatte have om dette, holder jeg for, at det vil være uheldigt at berøve Timelærerne den Ret, som de mene kan tilkomme dem efter Loven til at faa Anciennitet for den Tid, de have anvendt i Skolen uden at være fast ansatte. Men selv om man nu ikke maatte erkende Rigtigheden deraf, mener jeg, at det er et uheldigt Tidspunkt, der er valgt til at ordne dette Forhold. Sagen verserer nemlig for Domstolene, og der er Udsigt til, at Timelærerne kunne vinde deres Sag og faa godkendt Retten til at medtage deres Timelærervirksomhed ved Beregningen af Ancienniteten. Under alle Omstændigheder vil jeg tillade mig at henstille til Ministeren og det eventuelle Udvalg, at de i det mindste ordne denne Sag saaledes, at Loven ikke faar tilbagevirkende Kraft, men saaledes at Timelærerne, hvis de vinde deres Sag for Højesteret, faa den Anciennitet, der kan tilkomme dem ifølge Dommen. Angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Udvalget i sin Tid skulde have været enigt med den nuværende Minister om den Ordning af dette Forhold, som Ministeren nu vil fastslaa, skal jeg sige, at det vel er vanskeligt nu, da